

ישראל ממצרים. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות י"ב)
וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֶסֶס סְבוּתָהּ כְּשֶׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי וְגו'. שֶׁשׁ מֵאוֹת לֹא נֶאֱמַר,
אֶלָּא כְּשֶׁשׁ מֵאוֹת, כְּגוּוֹנָא דְנִפְקוּ אֶלֶיךָ, כְּךָ
נִפְקוּ אֶלֶיךָ.

עלו משם כשיצאו ישראל
ממצרים. זהו שכתוב (שמות יב)
ויסעו בני ישראל מרעמסס
סבטה כשש מאות אלף רגלי
וגו'. שש מאות לא נאמר, אלא
כשש מאות. כמו שיצאו אלה,
כך יצאו אלה.

וְתָא חֲזִי רִזָּא דְמַלְהָ, כְּעֵדְנָא דְנִפְקוּ אֶלֶיךָ
רְתִיכִין קְדִישִׁין, מְשִׁירֵיתָא קְדִישָׁתָא,
חֲמוּ יִשְׂרָאֵל וַיְדַעוּ, דְהוּוּ מִתְעַפְכִּין בְּגִינֵיהוֹן,
וְכִלְהוּ בְהִילוּ דְעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל, בְּגִינֵיהוֹן הָהָא,
וְהֵינְנוּ דְכְתִיב, (שמות י"ב) וְלֹא יָכֻלוּ לְהִתְמַהֵמָה,
הָהָא לִיָּה לְמִימַר וְלֹא רְצוּ לְהִתְמַהֵמָה אֲבָל לֹא
כְתִיב אֶלָּא וְלֹא יָכֻלוּ. וְאֲתֵי־דַעוּ (ס"ו וְאִתְגַּדַּע)
מִמֶּשׁ, דְכִלְהוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, הוּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
דְרַקִּיעָא, וְהֵינְנוּ דְכְתִיב, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב, וְעַל דָּא לֹא נֶאֱמַר וְאֵלֶּהָ
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אִתּוּ, אֶלָּא
וְאֵלֶּהָ שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֵת
יַעֲקֹב, הַבָּאִים מִצְרִימָה בְּקַדְמֵיתָא וְעַם מִי,
אֵת יַעֲקֹב.

ובא ראה סוד הדבר, בזמן
שיצאו המרפכות הקדושות
הללו והמתנות הקדושים, ראו
ישראל וידעו שהם מתעפכים
בשבילם, וכל החפזון שעשו
ישראל היה בגללם, והינו
שכתוב ולא יכלו להתמהמה,
היה לו לומר ולא רצו
להתמהמה, אבל לא כתוב אלא
ולא יכלו. ונודעו (או נודע) ממש,
שכל בני ישראל היו בני ישראל
של הרקיע, והינו מה שכתוב
בני ישראל הבאים מצרימה את
יעקב, ועל זה לא נאמר ואלה
שמות בני ישראל הבאים
מצרימה אתו, אלא ואלה שמות
בני ישראל הבאים מצרימה את
יעקב. הבאים מצרימה
בראשונה, ועם מי? את יעקב.

אמר רבי יהודה, (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי) קל
וחומר, ומה כד אשתזיב יעקב מלבן,
כתיב, (בראשית ל"ב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדִרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ
מְלֹאכֵי אֱלֹהִים. כַּד נַחַת בְּגִלוּתָא, וְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא אָמַר, אֲנִכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה, (ד'
ה' ע"א) לָאו דִּינָא, הוֹאִיל וּפְטָרוֹנָא נַחַתָּא
דִּיחַתוֹן שְׁמֵשׁוּי עַמִּיָּה, הֵינְנוּ דְכְתִיב הַבָּאִים
מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב. רַבִּי יַעֲקֹב דְכִפַּר חֲנֹן אָמַר
מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי אַבָּא, מָאן אֵינּוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
דְהִכָּא. אֵינּוֹן דְאַתְקֵרוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ.

אמר רבי יהודה, [נ"א רבי יצחק] נ"א
רבי יוסי] קל וחומר, ומה כשנצל
יעקב מלבן כתוב (בראשית לב)
ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו
מלאכי אלהים - כשיירד לגלות
והקדוש ברוך הוא אמר אנכי
ארד עמך מצרימה, אינו דין
שהואיל והפטרון יורד, שיירדו
גם שמשי עמו? הינו שכתוב
הבאים מצרימה את יעקב. רבי
יעקב מכפר חנון אמר משמו של
רבי אבא, מי הם בני ישראל
של כאן? אותם שנקראו בני
ישראל ממש.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מ"ו) לְכוּ חֲזוּ
מִפְעֻלוֹת יי' אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאֶרֶץ. אֵל
תִּקְרִי שְׁמוֹת. אֶלָּא שְׁמוֹת. וְאֲזַלָּא הָא כְהָא
דְאָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כְּגוּוֹנָא דְרַקִּיעָא, עַבְד

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מו)
לכו חזו מפעלות יי אשר שם
שמות בארץ, אל תקרי שמות
אלא שמות. והולך זה כזה,